

Nhật Ký Tu Học Kỳ 6

Viên An

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay là ngày thọ bát có kiểm công cứ. Trong tiết mục mỗi kỳ một chuyện đạo, kỳ này đến phiên chúng Liên Trì. Được sự cho phép của Thầy và chúng trưởng Viên An xin nói lên “Cảm nhận về mặt Phật pháp” sau chuyến du hành qua nhiều quốc gia Pháp, Hồng Kông, Singapore, Việt Nam và Kampuchia

Trước khi quyết định một chuyến đi du lịch, chúng tôi thường bị phân vân trước hai quyết định đối nghịch nhau:

1. Trong lúc học kinh sách Thầy tổ dạy, tôi rất tâm đắc với bài thơ

*Mù tóa Lô Sơn, sóng Chiết Giang
Chưa đi đến được, hận muôn ngàn
Đến nơi về lại, không gì lạ
Mù tóa Lô Sơn, sóng Chiết Giang*

Bài kệ này theo sự giảng dạy của quý thầy là: sương mù ở Lô Sơn và sóng ở Chiết Giang rất là đẹp, nên thơ. Cảnh trí ở hai địa danh này rất là nổi tiếng, ai cũng muốn đến hưởng ngoạn một lần. Nhưng khi đến nơi ngắm một lát lại trở về, không gì là lạ cả và sau đó thì hàng ngày núi Lô vẫn sương mù bao phủ và sông Chiết Giang sóng vẫn nhấp nhô. Chúng ta thấy câu thơ cuối giống như câu đầu (thuộc loại thơ thủ vĩ ngâm) nói lên cảnh ở đâu đẹp thì ngày nào cũng vậy thôi. Tôi học bốn câu thơ này để tự nhủ tới xem rồi lại về không gì lạ cả, mệt thân và tốn tiền... để dẹp đi lòng ham muốn đi chơi.

2. Quyết định thứ hai là bạn bè, con cái, người thân thì lý luận rằng, bây giờ đã bắt đầu có vài ba thứ bệnh nhưng còn khỏe, đủ điều kiện mà không đi để vài năm nữa mỗi ngày uống cả bịch thuốc, chân đau gối mỏi, có muốn đi cũng không đi được.

Hai luồng tư tưởng cứ lẫn lộn trong lòng tôi cuối cùng mới biết mình tâm phàm phu muốn hưởng thụ còn mạnh, học thì hiểu như vậy nhưng chưa muốn ứng dụng cuối cùng chúng tôi quyết định đi nhưng lòng dặn lòng là phải đem theo xâu chuỗi để mỗi ngày lúc ngồi xe mình niệm Phật và một máy mp3 để nghe Pháp lúc đi đường hay đi máy bay.

Từ Paris đi dọc xuống tận miền Nam nước Pháp qua Cannes, Nice và xứ Monaco – Xin nghỉ nhận vài ý nghĩ về mặt đạo còn tả cảnh hay nói chuyện du lịch thì quý đạo hữu ở đây đi nhiều hơn tôi, hơn nữa đây là ngày tu không dám làm mất thì giờ đạo tràng và lạc đề. Ở Pháp có điều đáng nói là phải mua nước trong siêu thị để dùng từ nước nấu ăn cho tới nước uống vì nước cung cấp trong nhà có nhiều cặn. Khi ta đun một nồi nước cho tới cạn thì thấy đóng nhiều bọt trắng ở đáy nồi. Có người mua máy và lọc lại nước cung cấp để dùng, nhưng nghe nói là không bảo đảm lắm. Nhớ lại Melbourne chúng ta rất là có phước đang hưởng được một nguồn nước cung cấp quá sạch và tiết trùng. Từ đó khi về Melbourne mỗi lần rửa rau hãy tiết kiệm đem tưới cây. Có chứng kiến cái cảnh mua từng chai nước để nấu ăn, nếu chúng ta phung phí nước từ vòi cung cấp mà tưới hay rửa xe là một sự phạm tội. Nguồn nước Melbourne rất tốt và quý.

Xứ Monaco vẫn còn ấn tượng mạnh trong tôi về vẻ xa hoa, giàu đẹp. Nếu nhìn bằng đạo nhãn thì Monaco giống như “Bắc Cô Lô Châu” mà quý thầy vẫn thường giảng, nơi đó đời sống của dân giàu có, con người ăn chơi, cờ bạc, hưởng thụ, không thấy dấu hiệu chi về tu hành.

Xứ Hồng Kông ấn tượng ở trong tôi với những tòa building cao ngất, người ta không có đất, đục núi cất building. Người dân thì vội vã quá đông, người ta vội vã đi làm, kiếm tiền, và sau đó shopping và ăn uống. Nhìn giống người đi như chạy ở các trạm xe lửa và trên phố mua sắm tôi nảy ra một ý nghĩ buồn cười như vậy: Những người Hồng Kông vội vã này nếu ta nói với họ bài kệ của thầy Nhất Hạnh:

*Hít vào tâm tĩnh lặng
Thở ra miệng mỉm cười
An trú trong hiện tại
Giờ phút đẹp tuyệt vời*

chắc họ không biết mình nói gì xô mình qua một bên để đi cho nhanh. Nghĩ như vậy tôi bất giác mỉm cười.

Về Việt Nam, đi quanh các nhà sách: Trí Tuệ đường Nguyễn Đình Chiểu, phần lớn sách Phật học thư viện Chùa Hoa Nghiêm cũng đầy đủ, tôi thấy có vài

quyển thư viện chùa chưa có như quyển “Ý Tinh Thân” của Thầy Thích Trí Siêu, đọc sơ qua tôi bỗng chú ý tới chương nói về Tịnh Độ, Phật A Di Đà. Như học sinh dở bài ra trúng tủ tôi đọc được một câu chuyện, xin chia sẻ với quý đạo hữu. Thầy Trí Siêu viết như vậy:

Niệm Phật A Di Đà mà không biết tu hành, làm phước xa lìa ái dục thì cũng khó về cực lạc, không phải Phật A Di Đà không rước mà vì chính ta không chịu đi.

Sau đây là câu chuyện về Thang Long Gyelpo, một đạo sư Tây Tạng, nổi tiếng về pháp môn Powa, có thể hướng dẫn thần thức của người hấp hối về thẳng cõi cực lạc (Tạng ngữ là Dewatchiu). Người nào vừa chết hoặc đang hấp hối mà thỉnh được ngài đến thì coi như chắc chắn vắng sanh. Một hôm ngài đến một làng nọ triệu tập dân chúng lại và tuyên bố: Hôm nay là ngày lành tháng tốt, ai muốn về cực lạc ta giúp cho, nói xong ngài nhìn khắp mọi người nhưng không thấy ai trả lời, trong khi đó ngày thường họ không ngần ngại bằng rừng lợi suốt tìm ngài để cầu siêu cho thân nhân. Thấy lạ ngài mới hỏi từng người,

Chỉ vào một thanh niên trẻ ngài hỏi: “Chú không muốn về cực lạc à?”

Thanh niên trả lời: “Thưa ngài con muốn lắm nhưng còn mẹ già nên không nỡ bỏ đi”

Chỉ vào một đàn ông trung niên, ngài hỏi: “Anh có muốn về cực lạc không?”

Anh này đáp: “Con muốn về nhưng bây giờ còn vợ con nên chưa đi được”

Cứ thế ngài hỏi hết mọi người đang có mặt ở đó, người nào cũng từ chối chưa muốn về cực lạc bây giờ vì đủ mọi lý do, nào là còn cha mẹ, nào là còn vợ con, còn ruộng đất, còn

thiếu nợ, còn tài sản ... Cuối cùng chỉ có một đứa nhỏ 10 tuổi bằng lòng về cực lạc ngay hôm nay, hỏi ra thì nó mồ côi cha mẹ và không còn bà con họ hàng chi hết. Thang Long Gyelpo giữ lời hứa, nói đứa bé ngồi xếp bằng rồi ngài dùng

định lực tổng thần thức của nó về thẳng cực lạc.

Câu chuyện này cho ta thấy gì? Ngày thường ai cũng nói tôi tin Phật A Di Đà và quyết tâm cầu về cực lạc. Nhưng khi Phật đến rước thì không chịu đi, vì sao vậy? VÌ BỊ NGHIỆP ÁI TRÓI BUỘC. Tu tịnh độ mà không xa lìa ham muốn, yêu ghét, luyến tiếc tài sản thì khi chết Phật A Di Đà giữ lời đến rước ta vẫn không đi được vì nghiệp ái quá nặng.

Chư tổ có câu: “Ái bất trọng bất sanh ta bà - Niệm bất nhất bất sanh tịnh độ”. Chết chỉ là một sự tiếp nối. Do vậy niệm Phật phải nhất tâm xa lìa ái dục. Hiện tại đời sống phải đạt được an lạc, nhờ vậy sẽ có được một “CĂN TỬ NGHIỆP” tốt bảo đảm vắng sanh.

Chư tổ cũng có câu:

*Nếu sanh tiền bất kiến thiên đường lộ
Thì tử hậu nan ly địa ngục môn*

Đến xứ chùa tháp Kampuchia chúng tôi còn ấn tượng một Angkor Wat hùng vĩ và cổ kính.

Bên cạnh hoàng cung nguy nga với chùa vàng chùa bạc tôi nhớ mãi hình ảnh có hai trăm gia đình người Việt Nam còn sống quá nghèo trên những nhà sàn nhỏ bé, dột nát trên hai bờ của biển hồ. Hình ảnh những em bé ốm tong teo dưới trời nắng chang chang ôm vú mẹ. Hình ảnh những em bé đầu trần dang ra nắng gắt đựng những thức ăn xin được trên vạt áo vì không có đồ đựng.

Trong một thời gian ngắn chúng tôi vừa chứng kiến cảnh giàu sang xa hoa của Paris và Monaco lại chứng kiến cảnh nghèo khổ của mấy gia đình người Việt Nam ở biển hồ Kampuchia, cho chúng tôi có nhận định:

Về mặt vật chất cõi ta bà cũng có nhiều cõi. Chúng tôi thể nghiệm được câu thầy tổ vẫn thường nói “Pháp giới như rút chân” hoặc “Đất một cõi là đất hàng hà sa số cõi”.

Về mặt tâm linh thì trong mấy chục mét vuông của chánh điện chùa Hoa Nghiêm với mấy chục đạo hữu đang ngồi đây cũng có mấy chục cảnh giới tùy theo mức độ hóa giải phiền não vô minh của mình. Cảnh giới riêng mỗi người, không ai giống ai hết.

Xin tạm dùng hai câu thơ trong một tấm thư pháp để kết thúc buổi nói chuyện đạo hôm nay:

*Đường trần ta lại rong chơi
Vui thêm bước nữa, buồn thôi trở về*

Viên An